

Čaša modrosti.

Spisal E. Gangl.

Ivel je v deveti deželi kralj, ki je pil sama močna vina. Casih se ga je navlekel tako, da so mu odpovedale noge. Moral je sestiti. Tedaj je bil siten in razdražljiv, da so bežali domači ljudje daleč od njega.

Imel je starega ministra, ki je še najlažje prenašal kraljeve sitnosti. In ali niso bile same sitnosti, kar si je ob takih prilikah želel kralj? Njegove želje so bile neizvedljive. Kdo mu naj ugotovi, ako si je želel solnca, ki ga naj ugrabijo njegovi služabniki visokemu nebu in ga postavijo predenj na tla? To je bilo nemogoče in tako še marsikaj drugega.

Nekoč je zopet mrmral, ko ga je vinska moč položila na tla. Vsi so bežali od njega, samo stari minister je ostal v kraljevi bližini.

„Ako imaš kaj pameti,“ mu reče kralj, „mi dobodi kjerkoli tako čašo, ki bo napolnjena z modrostjo. Prinesi mi jo, da jo izpijem in da ne bom samo najmogočnejši, ampak tudi najmodrejši vladar.“

Stari minister nekoliko pomisli, odide iz dvorane in se kmalu vrne.

„Tu je, o, kralj, čaša modrosti!“ pravi minister in ponudi vladarju čašo — vode.

Sojenice.

*Dete spančkalo je v zibki,
v lica sladko se smehljalo
kakor bi v nebesih svetih
angelce opazovalo.*

*Sojenice, starke vele,
so nad dete se sklonile,
s škodoželjnim so nasmehom
dete v lica poljubile.*

*Sojenice smehljajoč so
zapustile dete malo —
v zibelki je ličec bledih
mrtvo dete ležalo . . .*

Sokolov,

